

EL DRAMA DELS IMMIGRANTS SENSE SOSTRE

FERRAN NADEU

►► A l'antiga fàbrica ► Kheraba Drame, al local del barri del Besòs que ocupa amb 300 persones més, divendres.

«¿On anirem?»

L'amença de desallotjament de la fàbrica del Besòs planteja un problema en què serà difícil la mediació ≡ Un dels líders explica que la nau és «una cooperativa de reciclatge»

CATALINA GAYÀ
BARCELONA

Feia calor. Era principis de juliol i Kheraba Drame parlava envoltat de centenars d'objectes, des de medalles fins a quadros d'aquells que tenen un cérvol o un lord anglès pensatiu. A la fàbrica del carrer de Josep Pla, on dormen uns 300 subsaharians, Kheraba és un dels líders. Hova ser el seu avi al Senegal —«es va oposar al colonialisme»— i ho és ara Kheraba en una comunitat que va ocupar una fàbrica bui-

da fa un any i mig i que senten que és l'Àfrica a Barcelona.

«Ca l'Àfrica és una cooperativa de reciclatge. Ho poden veure com una fàbrica ocupada, però hi hem construït un lloc on viure i treballar. És un projecte social i cultural. Aquí estem en pau. Si ens fan fora perquè ens diuen que això no està bé per a nosaltres i no ens donen una solució, serà el mateix de sempre. ¿On anirem?» La pregunta aquell dia calorós de principis de juliol sonava retòrica.

Divendres era una por que s'encomanava i corria com la pólvora per tot el complex de la fàbrica, i s'estenia a tots els assentaments de subsaharians que hi ha a la ciutat. Dijous els havien comunicat que se n'havien d'anar. A l'entrada de la fàbrica, algú havia pintat una resposta a la pregunta: *Al carrer*.

Aquell dia calorós de principis de juliol, Kheraba volia explicar que ells són l'última baula d'aquesta cadena de consum que és Europa. «El món, amb l'escalfament global, es-

tà condemnat a haver de reciclar. Nosaltres ho fem: som necessaris per a Barcelona i l'àrea metropolitana», deia, i convidava a fer una volta per aquest complex en forma de U.

La fàbrica de Josep Pla s'assembla a una ciutat senegalesa dels suburbis de Dakar: en una nau dormen; es cuina al carrer; en una altra la pluja ha fet estralls al sostre i fins i tot hi ha un bar al més pur estil senegalès amb begudes a 0.50 euros. És una mescla de vida quotidiana i supervivència en un lloc en què solament té sentit el present. L'aigua es recull d'una font de la Gran Via; l'electricitat s'agafa del carrer; hi ha okupes europeus que no tenen res a veure amb els subsaharians que recullen ferralla amb els carretons; hi ha qui hi és perquè l'han desnonat, i hi ha qui prové de la profunda pobresa barcelonina.

A Kheraba, en aquesta lògica del present, li va costar dir que va arribar fa 14 anys del Senegal per comerciar amb antiguitats i que el seu avi apareix en els llibres d'història. ¿Val la pena venir a Europa? «No», deien tots.

Projecte migratori

Aquell dia calorós de juliol, Kheraba havia explicat que ell va venir perquè volia saber quina olor feia Europa i qui escoltava entenia que el projecte migratori és un misteri: «A l'Àfrica sempre ens diuen que a Europa tot és millor, però fins que venim no sabem que això és fals. Són milers d'anys de dominació i continua havent-hi una propaganda europea que fa que vulguem venir aquí i saber com són els blancs».

A la fàbrica, divendres, el vaivé de veïns era constant. Ahir, hi havia veïns que s'alegraven del desallotjament i es queixaven de les festes, i hi havia qui els donava el seu suport incondicional. Ningú tenia la resposta a la pregunta: «¿On anirem?» ≡

Vegeu el vídeo d'aquesta notícia amb el mòbil o a e-periodico.cat

PROPAGANDA EUROPEA

«Són milers d'anys de dominació. A l'Àfrica ens diuen que tot a Europa és millor», diu Kheraba Drame